

econometric non-linear methods, are being sought. It is shown that in econometric science, in the case of non-linear relations between economic phenomena, their formalized expressions are carried out with the help of corresponding nonlinear functions. It has been found that the application of non-linear regression analysis methods has long been underestimated due to the complexity of model-building algorithms and their subsequent evaluation. They are most often used in the process of forecasting industrial production, commodity management, logistics systems and transportation, in modelling consumer processes and complex socio-economic systems. Indicated the latest models and special features of practical implementations of non-linear programming.

Key words: nonlinear regression, econometric model, modelling, economic system, linearization.

УДК 657.421

Бегун Світлана Іванівна

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри обліку та аудиту

Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

Огородник Олександра Сергіївна

студентка

Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

НЕМАТЕРІАЛЬНІ АКТИВИ ЯК ОБ'ЄКТ ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ: ПОНЯТТЯ, КЛАСИФІКАЦІЯ, ПРОБЛЕМИ ІДЕНТИФІКАЦІЇ

В статті досліджено основні аспекти, поняття і визначення нематеріальних активів. Розглянуто класифікації і проблеми ідентифікації категорії нематеріальних активів як об'єкта фінансового управління обліку в сучасному ринковому середовищі. Виділено основні проблеми бухгалтерського обліку нематеріальних активів за національними П(С)БО. Розроблено класифікацію нематеріальних активів в широкому розумінні. Проаналізовано нові підходи до визнання нематеріальних активів.

Ключові слова: нематеріальні активи, облік, ідентифікація, ознака, класифікація, стандарти.

Постановка проблеми. Безліч як вітчизняних, так і зарубіжних учених займалися дослідженням нематеріальних активів. Однак очевидно, що у більшості наукових розробок немає єдиної думки щодо визначення нематеріальних активів. Наявність різних категорій для позначення нематеріальних активів і їх окремих складових визначає актуальність вивчення нематеріальних активів як об'єкту фінансового управління.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанням бухгалтерського обліку нематеріальних активів присвячено дослідження І.А. Бігдан, В.Б. Гурко, М.В. Дишкант, С.Ф. Легенчук, М.Ю. Манухіна, Сунь Лінь, С.В. Шульга та ін. Окремі питання бухгалтерського обліку нематеріальних активів висвітлено в працях М.Ю. Алеїнікової, В.Ю. Бакшинської, В. Букура, А.М. Козирева, А. Костіна, Н. М. Малюги, С.А. Ніколаєвої, А.А. Стельмахова, Г.М. Соловйової, Б. Юровського. Юридичні аспекти інтелектуальної власності в своїх працях аналізують О.Б. Бутнік-Сіверський, А.В. Гусь, В.С. Дроб'язко та ін.

Постановка завдання. Метою дослідження є вивчення нематеріальних активів як об'єкта фінансового управління, а також аналіз основних понять, класифікацій, проблем ідентифікації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Спеціальна комісія Брукінга по нематеріальних активах визначає останні як «нематеріальні фактори, що є внеском у виробництво або ті, що їх використовують для виробництва товарів і послуг й від яких очікують, що вони в майбутньому принесуть виробничі вигоди для тих осіб або

компаній, які контролюють використання цих чинників» [2, с. 9].

Міжнародні стандарти оцінки дають схоже визначення, доповнюючи його обов'язковою наявністю економічної форми та ознак. Під нематеріальними активами вони розуміють «активи, які виражаються через власні економічні характеристики; у них немає фізичної субстанції; вони надають вигоди та переваги для власника й зазвичай генерують дохід для власника» [10].

Рада зі стандартів фінансового обліку США (FASB – Financial Accounting Standards Board) тлумачить: «нематеріальні активи як такі, що не мають матеріальної форми, які з'явилися у результаті минулих подій, справили вимірний ефект і можуть принести вигоду в майбутньому» [3].

З правової точки зору нематеріальні активи розглядає А.В. Гусь, яка стверджує, що «нематеріальними активами вважають самі винаходи та товарні знаки, а також права (виключні для комерційних організацій) на такі об'єкти, які виникають або з патентів (свідоцтв), або з ліцензійних договорів. Від підстави виникнення права залежить й обсяг прав юридичної, фізичної особи на такий об'єкт» [4, с. 12].

А.П. Аксьонов стверджує, що «нематеріальні активи – це довгострокові права, що приносять власникам певний дохід або іншу користь, що володіють вартістю і не мають матеріально-речового змісту» [1, с. 55].

На думку Дж.Р. Хітчнера, «нематеріальні активи – це частина людського капіталу, який створюється освітою, досвідом, кваліфікацією службовців компанії, а також структурним ка-

піталом, що включає такі елементи, як процес документообігу та організаційна структура компанії. Нематеріальні активи – це кодифіковані речові опису специфічних знань, якими можна володіти та при необхідності торгувати» [8, с. 11]. Таким чином, усі дослідники у наукових розробках наголошують на головних особливостях – відсутності матеріально-речової форми та здатності приносити економічні вигоди. Однак деякі автори виокремлюють додаткові риси, зокрема тривалість термін корисного використання.

Більш докладний опис нематеріальних активів представлено в роботі Р. Рейліта, Р. Швайса, які виокремлюють ознаки існування нематеріальних активів із економічної точки зору, а також ознаки того, що такі активи мають економічну вартість. Автори називають наступні ознаки існування нематеріальних активів: ідентифікація й існування конкретного опису; правовий статус; приватна власність; речовий прояв існування; виникнення в певний момент у часі; можливість припинення існування активу [6, с. 5].

Нематеріальний актив, як і матеріал, не може існувати вічно – рано чи пізно він припинить своє існування. Це може бути пов'язано з конкретною подією, наприклад, закінченням терміну дії контракту або патенту, висновком із експлуатації активу або заміною його іншим, новим активом і т. д. Для визнання нематеріальний актив повинен володіти всіма перерахованими вище ознаками. Однак сам факт існування активу не говорить про те, що такий актив володіє економічною вартістю. Автори називають додаткові характеристики та за умови наявності хоча б однієї з них актив вважають таким, що володіє вартістю: здатність приносити вигоду та здатність збільшення вартості інших активів.

Додавання нематеріального активу до групи інших активів (матеріальних або нематеріальних) має привести до збільшення їх сукупної вартості. В результаті актив повинен збільшувати вартість компанії в цілому. Відповідно, якщо в результаті дії нематеріального активу вартість групи активів або вартість компанії знижується, то такий актив має негативну економічну вартість і не повинен визнаватися [6, с. 12].

Можливі випадки, коли нематеріальний актив відповідає ознакам існування із економічної точки зору, проте при цьому не володіє економічною вартістю. Як приклад може бути наведено отриманий компанією патент на винахід, який, з певних причин, не використовують. Прикладом таких активів можуть бути патенти компанії Apple, які вона отримала на винаходи, які використовує у своїх продуктах, хоча такі нововведення впроваджено в продуктах давно й компанія стала патентувати їх лише після того, як стала відчувати конкуренцію із боку інших виробників, що намагаються розробити схожі товари.

Проаналізувавши різні підходи до розуміння сутності нематеріальних активів, ми можемо дати наступне визначення нематеріальних активів як активів, що не мають матеріально-речової форми, які призначено для використання у виробництві, при виконанні робіт або наданні послуг, реалізації продукції, а також інвестиційної і фінансової діяльності, які здатні приносити компанії економіч-

ні вигоди в майбутньому або збільшувати вартість інших активів, пов'язаних з ними.

Існують різні класифікації нематеріальних активів за категоріями. Так, однією із найбільш відомих є класифікація нематеріальних активів, розроблена Р. Рейлі та Р. Швайсом [6, с. 29]. У згаданій класифікації категорії є лише загальні угруповання і віднесення активу до певної групи не позначається на визначенні вартості такого нематеріального активу. Очевидним недоліком цієї класифікації є її неточність і «громіздкість» через те, що актив може бути одночасно віднесено до декількох категорій.

Більш лаконічна класифікація запропонована Радою зі стандартів фінансового обліку США (FASB), за якою «нематеріальні активи розподіляють в межах п'яти категорій: пов'язані з маркетингом; пов'язані з клієнтурою (споживачем); засновані на договорах; пов'язані з мистецтвом; засновані на технологіях [12, с. 20].

Такі ж категорії виокремлює королівське товариство сертифікованих фахівців у галузі нерухомості (RICS – Royal Institution of Chartered Surveyors) [13, с. 89]. За класифікацією, розробленою Міжнародною бухгалтерською федерацією (International Federation of Accountants), в структурі нематеріальних активів виокремлюють три блоки: людський, організаційний і капітал відносин [10]. До нематеріальних активів людського капіталу належать знання, досвід і навички працівників, трудові договори працівників, методики навчання персоналу та задокументовані ноу-хау. До капіталу відносин належать зовнішні відносини компанії, з яких вона може отримувати економічні вигоди, товарні знаки, ліцензійні угоди, договори з поставальниками та дистриб'юторами, франчайзингові угоди та інші. Організаційний капітал підрозділяється на дві складові. Перша – це об'єкти інтелектуальної власності, до яких відносяться патенти, торгові знаки, авторські права, найменування тощо. У другу потрапляють інфраструктурні активи, такі як організаційна структура, управлінські процедури і бізнес-процеси, інформаційні системи, системи прийняття рішень і т. д.

Схожу класифікацію пропонує Е. Брукінг та виокремлює чотири види нематеріальних активів: 1) ринкові активи (товарний знак, репутація, постійні клієнти, канали розподілу); 2) людські активи (знання, професійні навички, мотивація і стимули, самоорганізація навчання); 3) інтелектуальна власність (патент, авторське право, товарний знак, ноу-хау, знак обслуговування); 4) інфраструктурні активи (філософія управління, корпоративна культура, управлінські процеси, інформаційні технології, мережеві системи зв'язку, відносини з фінансовими колами) [2, с. 30].

Визначивши сутність нематеріальних активів, а також їх основні види, перейдемо до проблем ідентифікації нематеріальних активів, порівнявши методики їх обліку в українському (Національні положення (стандарти) бухгалтерського обліку (НП(С)БО) і міжнародному стандарті бухгалтерського обліку (МСБО) та американськими принципами бухгалтерського обліку (US GAAP).

У міжнародних стандартах бухгалтерського обліку (МСБО) облік нематеріальних активів регулюють стандартом IAS 38 «Нематеріальні

активи». За цим стандартом «нематеріальний актив – це ідентифікований немонетарний актив, який не має фізичної форми» [2]. Відповідно до IAS 38 будь-який актив – це ресурс, який володіє наступними властивостями: контролюється компанією і від нього очікують отримання майбутніх економічних вигод.

Нематеріальний актив на додаток до необхідних властивостей активу (контроль і наявність майбутніх економічних вигод) повинен володіти ознакою ідентифікації його відображення у фінансовій звітності як окремого активу. Нематеріальний актив є ідентифікованим, якщо він може бути: відокремленим, відділеним від компанії і проданим, переданим, захищеним ліцензією, наданим в оренду, обміненим індивідуально або разом з іншими за договором активами, зобов'язаннями, незалежно від того, чи має намір компанія так вчинити; або виникає внаслідок договірних, інших юридичних прав, незалежно від того, чи можна ці права передавати, відокремлювати від компанії, а також від інших прав і зобов'язань.

Облік нематеріальних активів згідно американських принципів бухгалтерського обліку (US GAAP) регулюється стандартом ASC № 350 «Гудвіл та інші нематеріальні активи», розробленим Радою зі стандартів фінансового обліку США (FASB), а також стандартами ASC № 730 «Облік витрат на дослідження і розробки». Нематеріальними визнають активи (за винятком фінансових), що не мають матеріально-речової (фізичної) форми. Критерії визнання об'єкта як нематеріального активу зазначено в US GAAP та є аналогічним вимогам МСБО.

В українському законодавстві облік нематеріальних активів регулюється Національними положеннями (стандартами) бухгалтерського обліку (НП(С)БО), Законом про авторське право, стандартом № 4, Законом про бухгалтерський облік, Цивільним кодексом України (ЦКУ). Визначення нематеріального активу міститься в п. 4 розд. 1, 2 НП(С)БО, де зазначено, що «нематеріальний актив – немонетарний актив, який не має матеріальної форми та може бути ідентифікований. Нематеріальний актив визнається активом, якщо його можна ідентифікувати та існує ймовірність отримання суб'єктом державного сектору майбутніх економічних вигід, пов'язаних із його використанням».

Для цілей бухгалтерського обліку нематеріальні активи включають: авторське та суміжні з ним права; права користування природними ресурсами; права на знаки для товарів і послуг; права користування майном; права на об'єкти промислової власності; інші нематеріальні активи (право на провадження діяльності, використання інших та інших привілеїв тощо). Ознаками нематеріальних активів є наступні фактори: об'єкт здатний принести організації економічні вигоди в майбутньому; організація має право на отримання вигод; можливість виділення або відділення (ідентифікації) об'єкта від інших активів; об'єкт призначено для використання протягом тривалого часу, тобто строку корисного використання, тривалістю понад 12 місяців або звичайного операційного циклу, якщо він перевищує 12 місяців; організацією не передбачається продаж об'єкта протягом 12 місяців або звичайного

операційного циклу, якщо він перевищує 12 місяців; фактична (первісна) вартість об'єкта може бути достовірно визначена; відсутність у об'єкта матеріально-речової форми.

Таким чином, умови визнання нематеріальних активів в НП(С)БО містять тимчасові критерії застосування. Нематеріальними активами на балансі компанії можуть бути лише виняткові права, які охороняються відповідно до законодавства України. У результаті відсутність регламентації окремих видів нематеріальних ресурсів компаній у законодавстві веде до неможливості визнання у якості нематеріальних активів ряду об'єктів, визнаних такими відповідно до МСБО, наприклад, ліцензій на телерадіомовлення, право посадки в аеропорту, імпортних квот, прав на доступ до обмежених ресурсів і т.д. Внутрішньо створена ділова репутація не визнається нематеріальним активом за положеннями вітчизняного та зарубіжного законодавства. Однак гудвіл, що виник у результаті придбання підприємства як майнового комплексу, підлягає обліку відповідно до НП(С)БО, на відміну від МСБО, згідно з якими будь-який гудвіл не є нематеріальним активом, оскільки не відповідає критерію ідентифікованих об'єктів.

Визначення нематеріальних активів по IAS 38 значно ширше, ніж визначення в НП(С)БО. Це направлено на те, щоб якомога повніше розкрити економічну сутність нематеріальних активів. У той час як у законодавстві України акцент робиться на конкретних умовах, за яких актив може бути відображено в звітності як нематеріальний, IAS 38 надає визначення нематеріальних активів, що дозволяє охоплювати не лише результати інтелектуальної діяльності та види інтелектуальної власності, а й інші види нематеріальних активів.

Різниця у стандартах обліку призводить до того, що розмір нематеріальних активів, визнаних українськими компаніями, в середньому значно нижче активів зарубіжних компаній. Це призводить до різниці у прийнятті фінансових рішень і, звичайно ж, до різниці в сприйнятті компанії інвесторами. Визнання нематеріальних активів, якими володіє компанія, або переоцінка їх вартості (в бік збільшення) призводить до збільшення активів балансу, а саме статті «необоротні активи». Таке збільшення активів, відповідно, повинно компенсуватися збільшенням пасивної частини балансу. Джерелом покриття приросту вартості нематеріальних активів виступає власний капітал, частіше за все стаття «додатковий капітал». Таким чином, у звітності компанії збільшується вартість як активів, так і пасивів (капіталу). Це призводить до поліпшення показників майнового стану та фінансової стійкості компанії і, дозволяє компанії мати доступ до великих обсягів позикового капіталу за нижчими цінами (за рахунок скорочення ризику банкрутства).

Є у такого приросту й мінуси: скорочуються показники прибутковості на активи або капітал, а також коефіцієнти ділової активності компанії. Однак оскільки таке скорочення має розумне обґрунтування, воно не буде негативно сприйнято власниками (інвесторами) та кредиторами компанії. З точки зору інвесторів, компанія, що визнає більше нематеріальних активів, приваблює більше інших компаній, оскільки вона: має більше

«простору» для прийняття рішень, володіє великим числом конкурентних переваг і є прозорою і відкритою для інвесторів.

Деякі компанії йдуть далі, і, крім відображення нематеріальних активів у бухгалтерській звітності, публікують дані й про нефінансові показники нематеріальних активів. Одним із таких способів є звітність про інтелектуальний капітал. Першою компанією, що склала звітність про інтелектуальний капітал, є шведська фінансова компанія Scandia (в 1993 році було надано звітність для внутрішнього користування, а в 1994 році – для зовнішнього). Цей звіт став інструментом створення вартості та залучення клієнтів через підвищення своєї репутації у колах інвесторів, клієнтів і ділового співтовариства в цілому.

Висновки з проведеного дослідження. Дослідження поняття і сутності нематеріальних

активів призводить до висновку, що ця категорія потребує всебічних досліджень. Використання підприємствами у своїй діяльності нематеріальних ресурсів надає переваги та визначає їх конкурентоспроможність на ринку в умовах бурхливого розвитку економіки. В умовах переорієнтації бухгалтерського обліку на задоволення потреб інвесторів великого значення набуває необхідність визначення вартості компанії. Внаслідок цього проблема віднесення усіх невідчутних немонетарних об'єктів, що забезпечують отримання економічних вигод у майбутньому набуває особливого значення. Необхідним є ідентифікація категорії нематеріальних активів у широкому розумінні – як сукупності невідчутних немонетарних факторів, що мають характер виключних прав і забезпечують одержання економічних вигод у майбутньому.

Література:

1. Аксенов А. П. Нематериальные активы. Структура. Оценка : метод. пособие / А. П. Аксенов. – М.: Финансы и статистика, 2007. – 192 с.
2. Брукинг Э. Интеллектуальный капитал. Ключ к успеху в новом тысячелетии / Э. Брукинг; пер. с англ., под ред. Л.Н. Ковалик. – СПб.: Питер, 2001. – 288 с.
3. Гусь А. В. Нематеріальні активи: господарсько-правовий аспект: монографія / А. В. Гусь. – Ужгород: ПП «АУТ-ДОР – ШАРК», 2015. – 248 с.
4. Детяренко Н. В. Ідентифікація і визначення нематеріальних активів та їх оцінка // Збірник наукових праць науково-практичної конференції магістрів та студентів. «Облік, аналіз і аудит: теорія, практика, перспективи». – Мелітополь, 2007. – №7. – 312 с.
5. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» // Голос України.– Від 16.07.1999 № 996-XIV (Редакція станом на 02.04.2020).
6. Рейли Р. Оценка нематериальных активов / Р. Рейли, Р. Швайс; пер. с англ. Бюро переводов Ройд. – М.: ИД «Квинто-Консалтинг», 2005. – 761 с.
7. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 «Нематеріальні активи», затверджений наказом Міністерства фінансів України від 18.10.1999 р. № 242.
8. Хитчнер Дж. Р. Оценка стоимости нематериальных активов / Дж. Р. Хитчнер; под науч. ред. В. М. Рутгайзер. – М.: Маросейка, 2008. – 144 с.
9. Blair, M. Unseen Wealth: Report of the Brooking Task Force on Intangibles / M. Blair, S. Wallman. – Washington, DC: Brookings Institution Press, 2001. – 136 p.
10. International Federation of Accounts. Measurement and Management of Intellectual Capital. – 1998. – 59 p.
11. International Valuation Guidance Note No. 4. Valuation of Intangible assets [Електронний ресурс] // International Valuation Standards Committee. – 2003. – Режим доступу: <http://www.romacor.ro/legislatie/18-gn4.pdf>.
12. Financial Accounting Standards Board. Statement of Financial Accounting Standards No 141. Business Combination. – 2001. – 72 p.
13. RICS Valuation – Professional Standards January 2014 [Електронний ресурс] // Royal Institution of Chartered Surveyors. – 2014. – Режим доступу: http://hoadd.noordhoff.nl/sites/7605/_assets/7605d24.pdf.
14. Rechtman, Y. Accounting Treatment of Intangible Asset [Електронний ресурс] / Y. Rechtman. – 2001. – Режим доступу: <http://hometown.aol.com/rechtman/acc692.htm>.

Бегун Светлана Ивановна

кандидат экономических наук, доцент,
доцент кафедры учёта и аудита

Восточноевропейского национального университета имени Леси Украинки

Огородник Александра Сергеевна

студентка

Восточноевропейского национального университета имени Леси Украинки

НЕМАТЕРИАЛЬНЫЕ АКТИВЫ КАК ОБЪЕКТ ФИНАНСОВОГО УПРАВЛЕНИЯ: ПОНЯТИЕ, КЛАССИФИКАЦИЯ, ПРОБЛЕМЫ ИДЕНТИФИКАЦИИ

Аннотация

В статье исследованы основные аспекты, понятие и определение нематериальных активов. Рассмотрены классификации и проблемы идентификации категории нематериальных активов как объекта финансового управления учета в современной рыночной среде. Выделены основные проблемы бухгалтерского учета нематериальных активов по национальным П(С)БУ. Разработана классификация нематериальных активов в широком смысле. Проанализированы новые подходы к признанию нематериальных активов.

Ключевые слова: нематериальные активы, учёт, идентификация, признак, классификация, стандарты.

Begun Svitlana

PhD in Economics, Associate Professor,
Associate Professor of Accounting and Audit Department
Lesya Ukrainka Eastern European National University

Ohorodnuk Oleksandra

Student
Lesya Ukrainka Eastern European National University

**INTANGIBLE ASSETS AS AN OBJECT OF FINANCIAL MANAGEMENT:
CONCEPTS, CLASSIFICATION, PROBLEMS OF IDENTIFICATION****Summary**

The purpose of this article is to study the main aspects, concept and definition of intangible assets. The article discusses classifications and problems of identification of the category of intangible assets as an object of financial accounting management in the modern market environment. The main problems of accounting for intangible assets are studied in the article. The classification of intangible assets in a broad sense has been developed. The new approaches to the recognition of intangible assets are analyzed.

Key words: intangible assets, accounting, identification, feature, classification, standards.

УДК 336.63(045)

Богацька Наталія Миколаївна

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки та міжнародних відносин
Вінницького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету

Гливуk Наталія Сергіївна

здобувач вищої освіти
Вінницького торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету

АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В даній статті було розкрито сутність інвестиційної привабливості підприємства, визначено основні фактори впливу на неї, як зовнішні, так і внутрішні. Розглянуто проблеми, що впливають на рівень інвестиційної привабливості вітчизняних підприємств. Розглянуто основні методики оцінки інвестиційної привабливості на рівні підприємства. Досліджено взаємозв'язки елементів стратегічного фінансового управління з реальними інвестиціями підприємства. Визначено, що формування інвестиційної привабливості підприємства необхідно для забезпечення конкурентоспроможності продукції та підвищення її якості.

Ключові слова: інвестиції, підприємство, інвестиційна привабливість, інвестиційний проект, фінансування.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку економіки України виникла об'єктивна необхідність активізації інвестиційної діяльності, бо саме вона є вирішальною ланкою всієї економічної політики держави, яка забезпечує стабільне економічне зростання, приріст соціального ефекту, збалансованість макроструктури тощо. В той же час суттєві структурно-технологічні зрушення на основі розвитку інноваційного комплексу, ринкової та інформаційно-комунікаційної інфраструктури вимагають потужного фінансового забезпечення. Тому в умовах обмеженості інвестиційних ресурсів проблема визначення пріоритетності їх використання є досить актуальною.

Значна територіальна диференціація природних, економічних та соціальних умов зумовила значні територіальні відмінності у структурі, механізмах й активності інвестиційної діяльності в регіонах України. Усе це обумовлює структурну незбалансованість національного господарства, диспропорції між розвитком реального і фінансового секторів економіки, перекид з позицій збіль-

шення частки сировинних галузей. В цих умовах важливим є пошук регіональних резервів, впровадження нових інвестиційних проектів у пріоритетні сфери та галузі регіональної економіки.

Розвиток фінансових інститутів та інтеграція України у світове економічне співтовариство істотно підвищують увагу до інвестиційної привабливості підприємств. Інвестиційна привабливість є однією з ключових характеристик, яка обумовлює залучення підприємством інвестицій. Рівень інвестиційної привабливості підприємства визначається на підставі значень показників, які з різних сторін характеризують перспективи його розвитку. На сучасному етапі розвитку теорії інвестування розроблено й застосовуються різні підходи до визначення інвестиційної привабливості підприємства відповідно тільки до однієї задалегідь установлені мети інвестування. Однак вони можуть призводити до суперечливих результатів у випадку їхнього застосування для визначення інвестиційної привабливості підприємства за іншої мети.